

dertiger jaren, belast met de verkoop van motoren en eventueel schepen in geheel Europa.

In 1936 vond een verkoopreis plaats naar Brazilië, waar hij er in slaagde, ondanks zware tegenwerking, een vijftal orders binnen te halen. De liefde, die Cornelis Verolme zijn gehele verdere leven voor Brazilië heeft gevoeld, werd toen geboren.

De oorlogsjaren heeft hij, zich goed realiserend dat er na het einde van de vijandelijkheden een enorme behoefte aan scheepsruimte zou komen, gebruikt om toekomstplannen te maken. Hij begreep dat bij het familiebedrijf van Stork voor hem geen plaats in de top zou zijn.

Een machinefabriek, waarin scheepsvoortstuwingsinstallaties zouden worden gebouwd, zou het begin moeten zijn; het vervolg zou moeten bestaan uit de verkrijging van eigen werven. Deze werven zouden ook een regelmatige afzet kunnen verzekeren aan de producten van de machinefabriek. De werven zouden niet alleen zich bezig houden met de nieuwbouw, maar ook met de minder conjunctuurgevoelige scheepsrevisie en reparatie. Ziedaar de grote lijnen van de plannen van Verolme toen hij op 1 september 1946 de band met Stork verbrak.

Fascinerend is het om in de Memoires te lezen hoe de eerste moeilijke jaren van het door Verolme gestichte Scheepsinstallatiebedrijf 'Nederland' zijn verlopen. Het bleek dat de visie, die Verolme in de oorlogsjaren had ontwikkeld, werkelijkheid werd. Na het scheepsinstallatiebedrijf in IJsselmonde, in 1947 gebouwd op het braak liggend terrein van een zalmvisserij, werd in 1950 de werf van J. Smit Czn. aan de Noord te Alblasserdam verkregen. Deze werf was geheel verouderd doch dit had het voordeel dat Verolme een vernieuwd en modern apparaat kon opbouwen. In 1954 werd de bestaande werf te Heusden van de firma De Haan en Oerlemans overgenomen. Ook deze werf werd radicaal gemoderniseerd.

In die tijd heeft hij consequent zijn 'filosofie' toegepast, dat men zo min mogelijk zelf moest produceren maar zo veel mogelijk en zo scherp mogelijk de benodigde onderdelen van een opdracht moest inkopen.

Dit heeft bij mij, en anderen, wel eens de vraag doen rijzen of Cornelis Verolme niet primair een bijzonder bekwaam koopman was (in plaats van primair een industrieel). Een feit is dat Verolme, wanneer hij bekwame medewerkers had als leiders van zijn fabrieken, deze een zeer grote vrijheid van handelen liet. Een goed